

Οι μουσικοί της Βρέμης

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας γάιδaros που είχε δουλέψει για το αφεντικό του πάρα πολλά χρόνια, κουβαλώντας ακούραστα τα σακιά στο μύλο. Όμως, είχε πια γεράσει, και οι δυνάμεις του είχαν αρχίσει να τον εγκαταλείπουν. Καταλάβαινε ότι ήταν πλέον άχρηστος για το αγρόκτημα.

Το αφεντικό του σκεφτόταν να τον ξεφορτωθεί, όμως ο γάιδaros, μόλις κατάλαβε ότι κάτι κακό τον περίμενε, αποφάσισε να το σκάσει. Τράβηξε, τότε, για την πόλη της Βρέμης, πιστεύοντας ότι θα μπορούσε να βρει δουλειά ως μουσικός στη Φιλαρμονική Ορχήστρα της πόλης.

Αφού περπάτησε κάμποση ώρα, ο γάιδaros είδε ένα γέρικο κυνηγόσκυλο, που χασμουριόταν κι αναστέναζε ξαπλωμένο στην άκρη του δρόμου.

«Τι έχεις, φίλε; Γιατί χασμουριέσαι κι αναστενάζεις;» ρώτησε ο γάιδaros κάνοντας μια στάση.

«Αχ, καλέ μου», αναστέναξε ο σκύλος, «είμαι πια πολύ γέρος για να κυνηγώ. Ο κύριός μου με χτυπάει κάθε μέρα, κι έτσι κι εγώ το 'σκασα. Το μόνο που μου μένει πια, είναι να ξαπλώσω εδώ και να πεθάνω από την πείνα».

«Πηγαίνω στη Βρέμη, να βρω δουλειά ως μουσικός στην πόλη», γκάριξε ο γάιδaros.

«Έλα μαζί μου. Εγώ θα παίζω λαούτο κι εσύ θα χτυπάς το ταμπούρλο».

Ο γερο-σκύλος έμεινε για λίγο σκεπτικός κι ύστερα σηκώθηκε κι ακολούθησε το γάιδaro. Δεν είχε περάσει πολλή ώρα, όταν είδαν μια γάτα να κάθεται στην άκρη του δρόμου, με ύφος αξιοθρήνητο.

«Γιατί είσαι τόσο κακόκεφη και λυπημένη;» τη ρώτησε ο γάιδaros.

«Γέρασα πολύ και δεν μπορώ πια να κυνηγώ ποντίκια. Προτιμώ να κάθομαι κοντά στο τζάκι και να κοιμάμαι. Η κυρά μου ήθελε να με πνίξει, κι εγώ το 'σκασα. Και τώρα δεν ξέρω τι να κάνω», αποκρίθηκε η γάτα.

«Έλα μαζί μας στη Βρέμη», είπε ο γάιδaros. «Εσύ τραγουδάς τα βράδια. Μπορείς κι εκεί να τραγουδάς».

Η γάτα συμφώνησε και, μαζί με το γάιδaro και το σκύλο, κινήσαν για τη Βρέμη.

Λίγο αργότερα, οι τρεις φυγάδες έφτασαν σ' ένα αγρόκτημα. Εκεί, ανεβασμένος σ' ένα τοίχο, ένας μεγάλος κόκορας λαλούσε όσο πιο δυνατά μπορούσε.

«Γιατί κάνεις τόση φασαρία; Μας τρύπησες τ' αυτιά», είπε ο γάιδaros.

«Λαλώ όσο πιο δυνατά μπορώ, γιατί ποτέ δεν θα ξαναλαλήσω», απάντησε ο κόκορας.

«Αύριο θα έρθουν σπουδαίοι φιλοξενούμενοι, κι η κυρά μου είπε στο μάγειρα να με κάνει σούπα για το δείπνο. Αυτό είναι το τελευταίο μου βράδυ. Τραγουδάω, λοιπόν, με όση δύναμη έχουν τα πνευμόνια μου, όσο έχω το κεφάλι μου στη θέση του, γιατί λίγες ώρες μου μένουν ακόμα».

«Και δεν έρχεσαι καλύτερα μαζί μας; Εμείς πάμε να γίνουμε μουσικοί στη Βρέμη», είπε ο γάιδaros. «Έχεις πολύ ωραία φωνή. Θα κάνουμε όλοι μια παρέα μουσικών».

Ο κόκορας στάθηκε για λίγο σκεπτικός. Ύστερα, ξύνοντας το κεφάλι του με το νύχι του, είπε: «Καλύτερα να 'ρθω μαζί σας, παρά να γίνω σούπα». Έτσι, ο γάιδaros, ο σκύλος, η γάτα και ο κόκορας πήραν το δρόμο για τη Βρέμη...

Οι μουσικοί της Βρέμης

Η πόλη ήταν μακριά ακόμα, και, όταν έπεσε το βράδυ, οι τέσσερις φίλοι φτάσανε σ' ένα σκοτεινό δάσος, όπου αποφάσισαν να περάσουν τη νύχτα. Ο γάιδαρος κι ο σκύλος ξάπλωσαν κάτω από ένα ψηλό δέντρο. Η γάτα σκαρφάλωσε στο δέντρο και βολεύτηκε σ' ένα κλαδί. Ο κόκορας πέταξε πάνω και κούρνιασε στο πιο ψηλό κλαδί, γιατί ένιωθε πιο ασφαλής εκεί. Λίγο πριν κλείσει τα μάτια του, είδε ένα φωτάκι που τρεμόπαιζε ανάμεσα στα δέντρα. «Νομίζω πως βλέπω ένα σπίτι», φώναξε στους τρεις φίλους του. Είπε τότε ο γάιδαρος: «Πάμε να το βρούμε. Δεν μπορώ να κοιμηθώ καλά εδώ». «Ίσως βρούμε και κάτι να φάμε», γάβγισε ο σκύλος. Έτσι, οι τέσσερις φίλοι περπάτησαν μέσα στο σκοτεινό δάσος προς το φως, που ολοένα και δυνάμωνε καθώς πλησίαζαν. Όταν έφτασαν, ο γάιδαρος, που ήταν ο πιο ψηλός απ' όλους, κρυφοκοίταξε από το παράθυρο. «Τι βλέπεις;» γάβγισε πολύ σιγανά ο σκύλος. «Βλέπω ένα τραπέζι με φαγητά και πιοτά. Γύρω του είναι καθισμένοι τέσσερις ληστές και καλοπερνάνε», ψιθύρισε ο γάιδαρος. «Ό,τι μας χρειάζεται», είπε ο κόκορας. «Πώς, όμως, θα διώξουμε τους ληστές από 'κει μέσα;» «Πρέπει να καταστρώσουμε ένα σχέδιο. Έχει κανένας από σας καμιάν ιδέα;» ρώτησε ο γάιδαρος. Οι τέσσερις φίλοι πλησίασαν ο ένας τον άλλον κι άρχισαν να σιγοκουβεντιάζουν. Τέλος, ο γάιδαρος είπε: «Το σχέδιό μας είναι πολύ καλό. Καθένας μας ξέρει τι θα κάνει. Μόνο προσέξτε! Μην ακούσω τον παραμικρό θόρυβο πριν να σας δώσω σήμα». Ύστερα, ο γάιδαρος προχώρησε πολύ σιγά προς το σπίτι κι έβαλε τα μπροστινά του πόδια στο πεζούλι του παραθύρου. Ο σκύλος πήδηξε στην πλάτη του, η γάτα σκαρφάλωσε στην πλάτη του σκύλου κι ο κόκορας πέταξε και γαντζώθηκε στην πλάτη της γάτας. Όταν ήταν έτοιμοι, έβαλαν όλοι μαζί τις φωνές. Ο γάιδαρος γκάριξε, ο σκύλος γάβγισε, η γάτα νιαούρισε, ο κόκορας λάλησε, όσο πιο δυνατά μπορούσε ο καθένας. Μέσα στην καλύβα, οι ληστές πετάχτηκαν από το τραπέζι κατατρομαγμένοι από το θόρυβο που τους ξεκούφαινε. Όρμησαν έξω, σπρώχνοντας ο ένας τον άλλο για το ποιος θα πρωτοβγεί κι έτρεξαν μακριά, μέσα στο δάσος. Τα τέσσερα ζώα μπήκαν στην καλύβα κι έφαγαν ό,τι είχε απομείνει στο τραπέζι. Ύστερα, κατακουρασμένα, έσβησαν το φως και πήγαν να κοιμηθούν. Ο γάιδαρος ξάπλωσε σε μια στοίβα από άχυρο, ο σκύλος βολεύτηκε πίσω από την πόρτα, η γάτα κουλουριάστηκε αντίκρυ από τις ασημιές στάχτες του τζακιού κι ο κόκορας ανέβηκε σ' ένα δοκάρκι κοντά στο ταβάνι. Καθώς ήταν κουρασμένοι από το μακρύ ταξίδι, λίγα λεπτά αργότερα όλοι κοιμόντουσαν βαθιά. Κατά τα μεσάνυχτα, οι ληστές από το δάσος είδαν να σβήνει το φως στην καλύβα. Επικρατούσε απόλυτη ησυχία. «Ίσως άδικα τρομάξαμε και φύγαμε», είπε ο αρχηγός τους. «Πήγαινε να δεις τι γίνεται εκεί πέρα», διέταξε έναν από τους συντρόφους του. Ο ληστής σύρθηκε ανάμεσα στα δέντρα, έφτασε στην καλύβα και στάθηκε ν' αφουγκραστεί. Δεν ακουγόταν τίποτε. Έσπρωξε την πόρτα και, στις μύτες των ποδιών του, μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο. Είδε τα μάτια της γάτας και νόμισε πως ήταν αναμμένα κάρβουνα.

Οι μουσικοί της Βρέμης

Έσκυψε να τα φυσήσει να βγάλουν φλόγες, μα η γάτα χίμηξε πάνω του και τον γρατζούνισε με τα νύχια της στο πρόσωπο. Κατατρομαγμένος γύρισε να φύγει. Βγαίνοντας, όμως, από την πόρτα, πάτησε το γάιδαρο, που του έδωσε μια κλωτσιά στο ένα πόδι και ξύπνησε το σκύλο, που του δάγκωσε το άλλο. Όταν βρέθηκε έξω, ο κόκορας άρχισε να φωνάζει «Κικιρίκου!» ξεκουφαίνοντας το ληστή.

Ο ληστής το 'βαλε στα πόδια και γύρισε στο δάσος, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, κοντά στους άλλους ληστές.

«Εκεί μέσα είναι μια τρομερή μάγισσα», είπε λαχανιασμένος. «Με χτύπησε και με γρατζούνισε στο πρόσωπο με τα μακριά της νύχια. Μετά, κάποιος μ' ένα ρόπαλο έδωσε μια στο ένα μου πόδι κι ένας άλλος, πίσω από την πόρτα, μου έμπηξε ένα μαχαίρι στο άλλο. Κι όταν, τέλος, βρέθηκα έξω από την καλύβα, κάποιος φώναξε: "Για φέρτε μου εδώ αυτόν τον απατεώνα!". Πάλι καλά που κατάφερα να το σκάσω!»

Οι ληστές δεν τόλμησαν να ξαναγυρίσουν ποτέ στην καλύβα. Ο γάιδαρος, ο σκύλος, η γάτα κι ο κόκορας δεν πήγαν ποτέ στη Βρέμη να γίνουν μουσικοί. Τους άρεσε τόσο πολύ η καλύβα, που έμειναν εκεί, κι όποιος δεν το πιστεύει ας πάει να τους βρει.

